

- 2** **IN story**
Prázdninový příběh
LILIAN ŘEŠÍ DILEMA
- 4** **INterview**
Rozhovor s REDAKCÍ
- 7** **Zajímavosti v IN!**
Co jsi netušila O ZRAKU
- 9** **INterview**
Není důležité vidět, je důležité SE NEBÁT!
- 10** **Tvoření v IN!**
NAMALUJ krásu kolem sebe
- 11** **Zajímavosti v IN!**
Co jsi netušila O SLUCHU
- 13** **Tip IN!**
Jak si užít prázdniny
- 14** **Tvoření v IN!**
ZVONKOHRA
- 15** **Zajímavosti v IN!**
Co jsi netušila O ČICHU
- 16** **Tip IN!**
Jak si užít prázdniny
- 17** **IN tip**
VŮNĚ prázdnin
- 19** **Zajímavosti v IN!**
Co jsi netušila O CHUTI
- 21** **INterview**
Na kafe s Bohem
- 22** **Tvoření v IN!**
STOLOVÁNÍ v novém
- 23** **Zajímavosti v IN!**
Co jsi netušila O HMATU
- 25** **INterview**
RUCE jsou dar
- 26** **Tvoření v IN!**
Pocitový KOBEREC
- 27** **IN mšl!**
Co jsi netušila o svém těle
- 28** **Duchovní INjekce**
Vira v létě
- 29** **INkognito**
Léto je tu a vy se ptáte
- 31** **Zábava v IN!**
ZÁCHRANA, když bude nuda

Lilian řeší dilema

Z toho budíku mi začíná třesit hlava. Potřeboval by vyměnit za nový, a to nutně. Tak trochu rozvláčně a neohrabaně natahuji ruku, abych zastavila ten děsný skřípot, který si hrdě říká zvonění. Konečně ticho. Pomalu nechávám klesnout ruku, takže na chvíli vypadám jako mrtvola na posteli. Rozespale si protřu oči a lehce si pročísnu prsty dlouhé hnědé vlasy. Musím vstávat. Škola volá.

„Tak to mně zvoní ažaž. Nejrádši bych ho někdy vyhodila oknem.“ Při té představě se na chvíli zasněně zatvářím.

Upřímně se rozesměje. „Tak to ne, kdo by tě od zítřka budil? Jdeme přece roznášet noviny. Přece by ses nevzala peněz na svůj vysněný foťák.“ mrkne na mě jedním ze svých velkých tmavě hnědých očí, které jsem na něm vždycky obdivovala. Už pěknou řádku let je naším společným koníčkem fotografování.

„No jo“ protočím naoko podrážděně očima a vysloužím si tak lehké štouchnutí do lokte, které mu ihned s šibalským úsměvem oplácím.

Mám pocit, že každou chvíli snad vypustím duši. Plíce už ani nestíhají nabírat vzduch, natož aby mi ho pravidelně dodávaly tolik, kolik potřebuji. Nohy jako by běžaly samy od sebe, už ani nestíhám registrovat, že kladu jednu před druhou. Navíc mě začíná nepříjemně štípat v krku, z úst mi každou chvíli uniká sípavý dech.

„Lilian, pojď, už jenom jedno kolo!“ volá na mě z trávníku tělocvikařka. Asi to mělo znít povzbudivě, ale mně to tak tedy rozhodně nepřipadá. Naopak. Myslím, že každou chvíli se odporučím k zemi, což není zrovna hezká vyhlídka.

Pokusím se ještě naposledy přidat. Funím jako lokomotiva, jedinou mou útěchou je pomalu se blížící cíl. Jenže než se naděju, prudce škobrtnu, zakopnu o rozvázanou tkaničku a neohrabaně se skácím na dráhu.

Syknou bolesti a převálím se na bok. Do obou kolen a zápěstí mi začne vyrážet ostrá, pronikavá bolest, pod jejímž náporom zkroucím tvář.

„Jsi v pořádku?“ ozve se nade mnou starostlivý hlas. Kupodivu nepatří učitelce. Udí-

„Lilian, počkej!“

Pár kroků před školní bránou zastavuju a ohlídím se za známým hlasem. Matyáš. Známe se už od první třídy, prakticky jsme spolu vyrostli. Je to vážně skvělý kamarád, ve všem se na něj dá spolehnout.

„Ahoj Maty,“ vydechnu uhaně a usměju se na něj. „Dneska taky pozdě?“ spiklenecky na něj mrknu.

Opětuje můj úsměv a srovnává se mnou krok. „No jo.. nezazvonil budík, znáš to..“ S nevinným výrazem pokrčí rameny.